

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020 č.j. OAM-85/LE-BE02-HA08-PD2-2013

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 11. 2020 č.j. OAM-85/LE-BE02-HA08-PD2-2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 4. 1. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020 č.j. OAM-85/LE-BE02-HA08-PD2-2013, kterým bylo o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany podané dne 29. 5. 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se doplňková ochrana neprodlužuje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu nebylo řádně doručeno vyrozumění o možnosti převzít napadené rozhodnutí, neboť zásilka s vyrozuměním byla zaslána na jiné resp. chybné jméno (X.), proto mu ji provozovatel poštovních služeb odmítl předat, žalovaný tak procesně pochybil. Žalobce se o existenci napadeného rozhodnutí dozvěděl až od svého právního zástupce. Z toho dovozoval, že napadené rozhodnutí nenabýlo právní moci.
3. Poukázal na to, že v České republice má stabilní rodinné zázemí, je otcem X. dětí, dvě z nich jsou české státní příslušnosti (X., obě narozené ze vztahu žalobce s paní X.), třetí dítě X., má v České republice trvalý pobyt, žalobce ji vychovává s její matkou, tedy svou současnou partnerkou paní X., která má rovněž v ČR trvalý pobyt. Sdělil, že neprodloužení doplňkové ochrany by bylo zásahem do jeho práva na rodinný a soukromý život, neboť žalobce se chce osobně podílet na výchově svých nezletilých dětí, které uvedl výše, a v České republice má zaplacené pojistné na zdravotní pojištění, na X. od X. dosud hradí pravidelně výživné. Měl za to, že od posledního prodloužení doplňkové ochrany nedošlo k takovým změnám, aby mu doplňková ochrana nebyla nadále prodloužena; vzhledem k placení výživného na dítě (tj. X.) je zjevné, že má v České republice nadále rodinné vazby, jeho nezletilý syn je na jeho výživě existenčně závislý. Uvedl, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, když nevyslechl matku nezletilého syna ohledně hrazení výživného, odkázal na jím doložené podklady, které, v rozporu s tvrzením matky dítěte, prokazují řádné hrazení výživného.
4. Uvedl, že se obává návratu do vlasti, neboť X., splňuje tak podmínky ust. § 14a zákona o azylu, žalovaný porušil též § 50 odst. 2 správního řádu.
5. V doplnění žaloby podaném soudu osobně dne 6. 1. 2021 žalobce uvedl, že dne X. uzavřel manželství s paní X., která má na území trvalý pobyt a se kterou žalobce žije ve společné domácnosti, společně s manželkou jsou rodiči dalších X. nezletilých dětí tj. X., přičemž oba synové mají v ČR dlouhodobý pobyt, k tomu doložil oddací list a rodné listy. Znovu poukázal na svá žalobní tvrzení, že je otcem dalších X. dětí. Zdůraznil, že má zájem žít v České republice a podílet se osobně na výchově všech uvedených (X.) dětí, v České republice má stabilní rodinné zázemí a neprodloužení doplňkové ochrany by bylo zásahem do jeho rodinného a soukromého života.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Nesouhlasil s tím, že by zásilka obsahovala chybné jméno žalobce, neboť je z ní zřejmé řádné uvedení žalobcových údajů včetně jména a příjmení, napadené rozhodnutí tak bylo řádně doručeno v souladu se zákonem o azylu a nabylo právní moci dne 21. 12. 2020, doplnění žaloby bylo podáno až dne 6. 1. 2021, tudíž může být opožděné,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

resp. je na uvážení soudu, zda bude akceptovat nové informace v doplnění žaloby, jež žalobce mohl bez obtíží uvést již dříve (v prvním žalobním podání).

8. S žalobními námitkami nesouhlasil, neboť zákonná ustanovení neporušil, přihlédl ke skutečnostem sděleným žalobcem, shromáždil aktuální a adekvátní informace o situaci v zemi původu, stav věci zjistil dostatečně a s ohledem na okolnosti konkrétního případu.
9. Konstatoval, že důvody pro udělení doplňkové ochrany pominuly, proto žalobci nemůže být prodloužena, bylo dostatečně prokázáno, že citová vazba X. k žalobci byla porušena, což žalobce nikterak relevantně nerozporoval. Ohledně posledních X. dětí i jejich matek poukázal na to, že jsou X., je tak volbou žalobce a jeho příbuzných, kde se rozhodnou své vztahy realizovat. Pokud jde o X., odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se tomuto aspektu dostatečně věnuje; žalobce pak svůj nesouhlas s posouzením žalovaného nikterak nerozvedl.
10. Jako neopodstatněné vyhodnotil i obavy žalobce z návratu do vlasti, přičemž jeho strach z následků kvůli X. a související okolnosti byly dostatečně vypořádány již v prvním rozhodnutí o mezinárodní ochraně.
11. Uvedl, že skutkový stav věci byl řádně zjištěn, žalobní námitky nejsou způsobilé zpochybnit závěry napadeného rozhodnutí, u žalobce nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, a to ani jiné důvody než ty, pro které mu původně byla doplňková ochrana udělena.
12. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
14. Žalobce podal dne 15. 5. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2014 č.j. OAM-85/LE-BE02-HA08-2013 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona o azylu, a to mimo jiné proto, že žalobce neuvedl žádné okolnosti, kvůli kterým by mu mohl hrozit trest smrti, ve vztahu k písm. b) potom žalobce neuvedl žádnou skutečnost, ze které by vyplýval cílený zájem státních orgánů země původu o jeho osobu, přičemž nelze předpokládat, že by se v případě návratu stal předmětem jejich pozornosti (obavy žalobce z případného postihu za X. nebyly shledány opodstatněné); uvedený závěr potvrzuje též bezproblémové získání nového cestovního dokladu žalobcem X. K důvodu dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný uvedl, že ohledně nezletilého X. bylo určeno otcovství jiného muže, tudíž by v této souvislosti vycestováním žalobce nedošlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Ohledně nezletilého X. žalovaný shledal, že je synem žalobce, občanem České republiky a narodil se z žalobcova vztahu s českou občankou, žalobce v České republice pobývá nepřetržitě od roku X., s matkou X. sice od roku X. nesdílí společnou domácnost, ale syna navštěvuje a jeho matce finančně přispívá na jeho výchovu, což doložil, a v budoucnu plánuje o dítě nadále pečovat, žalobce tak prokázal rodinné vazby na území České republiky, zejm. ke svému nezletilému synovi, jenž je na žalobci materiálně i citově závislý. Vzal v úvahu potřebu rovnováhy mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a na potrestání nelegálního pobytu žalobce na jedné straně a zájmem žalobce a jeho blízkých na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé; v této souvislosti zohlednil nejen žalobcův vztah se X., občanem České republiky, ale i dobu společného soužití v České republice a ztíženou možnost zpětné integrace žalobce a vedení běžného života v zemi původu. Dospěl k závěru, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) a Úmluvou o právech dítěte vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), a udělil žalobci doplňkovou ochranu z důvodu dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

15. Dne 7. 3. 2016 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany s tím, že situace, pro kterou obdržel doplňkovou ochranu, se dosud nezměnila. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2016 č.j. OAM-85/LE-BE02-P17-PD1-2013 byla žalobci prodloužena doplňková ochrana podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu o dobu 24 měsíců, a to s tím, že důvody, pro něž mu byla udělena doplňková ochrana, trvají i nadále a nenastaly ani okolnosti odůvodňující její odnětí.
16. Dne 29. 5. 2018 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že má obavy z návratu do vlasti X., což mělo proběhnout v roce X.; na území má X. nezletilé děti, které jsou občany České republiky, chce jim zůstat nablízku.
17. Ohledně dětí žalobce ze správního spisu vyplývá, že žalobce platí na X. výživné, v současnosti však mezi nimi není silná citová vazba, X. sám vypověděl, že se otce bojí, prakticky jej nezná a nemá o něm žádné informace, babička X. sdělila, že X. se svým otcem nestýká (viz sdělení OSPOD ze dne 6. 10. 2020). Opatrovnickým soudem bylo konstatováno, že žalobce není otcem X., tento závěr byl již vysloven v prvním rozhodnutí o mezinárodní ochraně žalobce ze dne 27. 3. 2014. Ve vyjádření se k podkladům ze dne 26. 10. 2020 žalobce prostřednictvím svého právní zástupce uvedl, že má se svou aktuální partnerkou, paní X., X. V průběhu řízení (tj. při pohovoru dne 17. 10. 2019) žalobce sdělil a doložil, že je otcem X., jeho matkou je současná manželka žalobce, paní X., s níž uzavřel sňatek roku X., dále žalobce tvrdil, že manželka je X., žalobce žije s ní i synem (X.) ve společné domácnosti, manželka je se synem doma, žalobce je oba živí svou prací, rodina bydlí v bytě zaměstnavatele žalobce, proto z něj neplatí žádné nájemné.
18. Napadeným rozhodnutím vydaným dne 27. 11. 2020 nebyla žalobci prodloužena doplňková ochrana podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný po rekapitulaci průběhu tohoto i předchozích řízení uvedl, že v žalobcově rodinném životě došlo k podstatným změnám, neboť žalobce i matka X. založili nová manželství a mají další děti s jinými partnery, X. vypověděl, že svého otce vůbec nezná. Žalovaný konstatoval, že platit výživné může žalobce i z domovského státu, pobyt si pak může legalizovat prostřednictvím institutů obecného cizineckého práva, aniž by k tomu musel opustit území České republiky. Shledal, že tvrzená obava žalobce z potíží v souvislosti s X. byla již řádně posouzena v předchozím řízení a nebyla shledána relevantní, nyní neexistuje důvod pro revizi uvedených závěrů. Dospěl k závěru, že u žalobce nevyvstaly ani jiné nové okolnosti, jež by mohly vést k prodloužení doplňkové ochrany, žalobce je zdravý a v zemi jeho původu neprobíhá ozbrojený konflikt. Ohledně rodinných vazeb žalobce konstatoval,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

že důvodem neprodloužení doplňkové ochrany bylo porušení citových vazeb se X., otcem X. je pak jiný muž, což bylo konstatováno již v původním rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, další X. není občankou České republiky, stejně tak ani její matka (přítelkyně žalobce), všichni společně tedy mohou pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu. Uzavřel, že u žalobce pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, podmínky pro její udělení žalobce nesplňuje ani na základě nově uvedených skutečností, a proto mu doplňková ochrana nebyla prodloužena.

19. Do správního spisu byla dne 6. 6. 2013 založena plná moc, kterou žalobce zmocnil zastupováním v daném řízení advokáta JUDr. Petra Novotného.
20. Zásilka, jejímž obsahem bylo předvolání k převzetí napadeného rozhodnutí, byla zaslána pouze žalobci, nikoliv též jeho právnímu zástupci; zásilka se vrátil zpět žalovanému dne 6. 1. 2021. Žalovaný dne 21. 12. 2020 konstatoval, že žalobce se nedostavil k převzetí rozhodnutí, ač mu bylo předvolání doručeno, poté téhož dne zaslal žalobcovu právnímu zástupci vyrozumění o nabytí právní moci rozhodnutí a stejnopis napadeného rozhodnutí, přičemž ze správního spisu není zřejmé, kdy bylo napadené rozhodnutí právnímu zástupci žalobce doručeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
23. Podle ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu *stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí se účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.*
24. Podle ust. § 24a odst. 2 zákona o azylu *nedostaví-li se účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany k převzetí rozhodnutí v den a čas ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí doručeno.*
25. Podle ust. § 24a odst. 3 zákona o azylu *je-li účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany zastoupen, doručuje se rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany zástupci i zastoupenému. Právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému.*
26. Nejprve se soud k žalobní námitce zabýval tím, zda bylo žalobci řádně doručeno napadené rozhodnutí.
27. V řízení o udělení mezinárodní ochrany je třeba předvolat žadatele k osobnímu převzetí příslušného rozhodnutí. Pokud je však žadatel v tomto řízení zastoupen, musí být výzva doručena jak zastoupenému, tak též zástupci. Tento závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z právní věty k rozsudku ze dne 7. 6. 2021 č.j. 1 Azs 41/2021 – 29, publikovanému pod č. 4223/2021 Sb. NSS (dále jen „rozsudek NSS č.j. 1 Azs 41/2021 – 29“): „Výzvu k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 24a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, lze považovat za řádně doručenou pouze tehdy, pokud ji Ministerstvo vnitra doručuje jak samotnému žadateli o mezinárodní ochranu, tak i zmocněnci, který žadatele v řízení zastupuje.“ Žalovaný však tímto způsobem nepostupoval, neboť výzvu k převzetí rozhodnutí zaslal pouze žalobci, a tedy pochybil, pokud tuto výzvu nezaslal též žalobcovu právnímu zástupci. V důsledku toho nelze považovat danou výzvu za řádně doručenou. S ohledem na to nedostavení se žalobce k převzetí napadeného rozhodnutí dne 21. 12. 2020 nemohlo mít a nemělo účinek doručení napadeného rozhodnutí, resp. též nabytí jeho právní moci ve smyslu § 24a odst. 2 zákona o azylu, fikce doručení se zde nemůže uplatnit.

28. Již z toho důvodu je tedy třeba konstatovat, že výzva k převzetí rozhodnutí nebyla žalobci řádně doručena. Proto soud již neprováděl k důkazu oznámení pošty o možnosti vyzvednutí výzvy k převzetí rozhodnutí, které žalobce přiložil k žalobě. Pokud by na uvedené výzvě skutečně bylo uvedeno jméno odlišné od jména žalobce, mohlo by to být dalším důvodem, pro který by soud mohl konstatovat, že výzva k převzetí rozhodnutí nebyla žalobci doručena. Nicméně, s ohledem na výše uvedené pochybení spočívající v nedoručení výzvy právnímu zástupci by to bylo již nadbytečné. Je totiž zřejmé, že námitka žalobce, dle které napadené rozhodnutí dosud nenabylo právní moci, je důvodná.
29. Dále se soud zabýval tím, jaké jsou důsledky výše uvedeného pochybení v doručování napadeného rozhodnutí, tedy zda se jedná o vadu, pro kterou je namístě rozhodnutí zrušit, nebo zda je třeba postupovat jiným způsobem. Soud shledal, že vada doručování napadeného rozhodnutí, v důsledku níž nedošlo k nabytí jeho právní moci, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, nýbrž nedostatkem podmínky řízení (§ 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.), a to odstranitelným. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004 č.j. 2 As 27/2004 – 78, publikovaném pod č. 450/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud judikoval: „*Jak vyplývá ze s. ř. s., především z ustanovení § 72 odst. 1, podání žaloby, zejména pokud se týká lhůty dle tohoto ustanovení, je vázané na oznámení napadeného správního rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení tohoto rozhodnutí příslušnému účastníkovi řízení (žalobci), spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu doručeno přímo účastníkovi řízení a nikoli jeho zástupci, brání rozhodnutí o žalobě (přezkoumání vlastního napadeného správního rozhodnutí). Jestliže žaloba přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí byla podána, jedná se o nedostatek žaloby (nedostatek podmínky řízení) odstranitelný. Samotná tato skutečnost (vada doručení) není bez dalšího důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Pokud soud u kterého byla podána taková žaloba zjistí, obvykle z vyžádaného správního spisu žalovaného, že rozhodnutí nebylo zástupci žalobce doručeno, uloží usnesením žalovanému doplnit spis (řízení) o doklad o doručení rozhodnutí tomuto zástupci účastníka řízení. Protože teprve tímto doručením bylo napadené správní rozhodnutí řádně oznámeno, plyne až od tohoto okamžiku lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body (§ 71 odst. 2, věta třetí s. ř. s.).*“ Závěr o předčasnosti žaloby v případě vadného doručení napadeného rozhodnutí v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, byl pak vysloven v rozsudku NSS č.j. 1 Azs 41/2021 – 29.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

30. V návaznosti na výše uvedené tedy Městský soud v Praze dále hodnotil, zda má vyzvat žalovaného k řádnému doručení rozhodnutí. V této souvislosti přihlédl k tomu, že i když výzva k převzetí napadeného rozhodnutí nebyla žalobci řádně doručena, žalovaný následně dne 21. 12. 2020 toto rozhodnutí zaslal zástupci žalobce do datové schránky (byť doklad o doručení již není ve správním spise založen), zástupce žalobce doručení rozhodnutí nepopírá, ba naopak v žalobě potvrdil, že napadené rozhodnutí obdržel, proti rozhodnutí pak za žalobce podal žalobu (která by byla i včasná za předpokladu, že by rozhodnutí skutečně bylo řádně doručeno dne 21. 12. 2020). Dále žalobce prostřednictvím právního zástupce v žalobě sepsané dne 4. 1. 2021 sdělil, že se žalobce o rozhodnutí dozvěděl.
31. Z toho soud dovodil, že žalobce i jeho zástupce se s napadeným rozhodnutím seznámili, a to v době mezi 21. 12. 2020 a dnem 4. 1. 2021. Pro srovnání soud odkazuje na judikaturu, dle které pro účinky doručení napadeného rozhodnutí postačí, pokud se žalobce s písemností fakticky seznámí, přičemž tento závěr lze dovodit ze samotného tvrzení žalobce, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020 č.j. 5 Azs 136/2020 – 80 a ze dne 24. 8. 2016 č.j. 1 Azs 188/2016 – 26, kde uvedl: „*Opakovaně judikuje, že nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a další v něm citovanou judikaturu). Pokud tedy měl stěžovatel prokazatelně možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit, lze tuto skutečnost považovat za doručení se všemi jeho účinky a není třeba trvat na novém, formálně bezvadném doručení.*“
32. S ohledem na to dospěl soud v závěru, že v dané situaci by již bylo nadbytečné, aby žalovaného vyzýval k doručení napadeného rozhodnutí, jednalo by se o přílišný formalismus. Nicméně, vzhledem k výše uvedeným pochybnostem ohledně dat, kdy se žalobce a jeho zástupce s napadeným rozhodnutím fakticky seznámili a vzhledem k výše uvedenému pochybení žalovaného při doručení napadeného rozhodnutí, musel soud s ohledem na ochranu práv žalobce vyjít z toho, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 1. 2021, tedy v den, kdy je již nepochybné, že žalobce a jeho zástupce byli s napadeným rozhodnutím seznámeni. S ohledem na to je třeba považovat za včasné i doplnění žaloby podané dne 6. 1. 2021.
33. Dále již soud přistoupil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
34. Podle ust. § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu *ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*
35. Podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu *doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí. Podle ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí*

vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.

36. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
37. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
38. Podle ust. čl. 8 odst. 1 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2009 č.j. 1 Azs 34/2009-55 k prodloužení doplňkové ochrany uvedl: „...smyslem § 53a zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, resp. trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla dle § 14a zákona o azylu žadateli o prodloužení doplňkové ochrany udělena, především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele. Správní orgán je oprávněn vydat negativní rozhodnutí o uvedené žádosti pouze při nenaplnění podmínek stanovených v § 14a citovaného zákona.“ Z toho vyplývá, že základem řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana. Správní orgán nese důkazní břemeno v otázce, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany nebo zda naopak změna je natolik významná a trvalé povahy, že cizinci nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy a odůvodňuje to zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (k tomu vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č.j. 6 Azs 15/2013-35).
40. V rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 27. 3. 2014 bylo uvedeno, že žalobce a X. (tehdy X. – pozn. soudu) mají vzájemné intenzivní citové vazby a žalobce na něj platí výživné, na základě toho žalovaný shledal, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy a Úmluvou o právech dítěte, což představuje důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Podle rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 18. 5. 2016 uvedené důvody v době vydání tohoto rozhodnutí i nadále trvaly.
41. Má-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odeprít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. V napadeném rozhodnutí odůvodnil žalovaný změnu poměrů tím, že v žalobcově rodinném životě došlo k podstatným změnám, neboť vzájemná citová vazba žalobce se X. byla porušena, to měl za prokázané především na základě tvrzení samotného X. při pohovoru před orgánem OSPOD. Žalovaný pak konstatoval, že finančně žalobce může svého syna podporovat odkudkoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

42. Na základě podkladů shromážděných ve správním spise soud ve shodě se žalovaným považuje za klíčový podklad vyjádření X., které poskytl pracovníku OSPOD, dle kterého X. žalobce v podstatě nezná, nemá o něm informace, dokonce se otce bojí. Jak shledal i pracovník OSPOD, na základě sdělení X. lze vyloučit, že by mezi ním a žalobcem existovala intenzivní citová vazba. Tuto skutečnost lze dovodit i z vyjádření paní X., dle kterého se jmenovaní spolu nestýkají. Závěr žalovaného o podstatné změně poměrů spočívající ve výrazném oslabení citové vazby mezi žalobcem a jeho X. má tudíž dostatečnou oporu ve správním spisu. Z toho vyplývá, že vycestování žalobce by ve vztahu k X. nemohlo představovat porušení čl. 8 Úmluvy. Stejně tak by nedošlo k porušení některého ustanovení Úmluvy o právech dítěte, jelikož na základě zjištěných skutečností nelze dovodit, že by X. vycestování žalobce resp. jeho nepřítomnost mohl pociťovat jako újmu. Nelze přisvědčit námitce, že vazby žalobce jsou založeny placením výživného žalobcem na X. Z pouhého plnění této zákonné povinnosti neplyne, že by mezi žalobcem a jeho synem existoval takový vztah, který by byl chráněn čl. 8 Úmluvy. Jak navíc správně podotkl žalovaný, žalobce může výživné zasílat i ze zahraničí.
43. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětlil a prokázal, že ve vztahu k žalobci došlo k podstatné změně situace spočívající v oslabení vzájemných citových vazeb se X. Vadu zakládající nezákonnost napadeného rozhodnutí nepředstavuje ani okolnost, že žalovaný nevyslechl matku X. Změna poměrů totiž byla dostatečně doložena jinými podklady, a to tvrzením samotného X. a výpovědí jeho babičky, za těchto okolností by tedy vyjasňování výpovědi matky X. v otázkách placení výživného bylo již nadbytečné. Jak je uvedeno výše, otázka placení výživného v této souvislosti rozhodující faktor nepředstavuje. Pro úplnost lze dodat, že ani sjednané zdravotní pojištění žalobce na území České republiky není důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany.
44. Na základě výše uvedeného soud shrnuje, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, se u žalobce změnilы natolik, že z hlediska vztahu žalobce k X. již není dán důvod pro udělení resp. prodloužení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalobní námitka proto není důvodná.
45. Soud se dále zabýval tím, zda žalovaný případně měl prodloužit žalobci doplňkovou ochranu z jiného důvodu, než pro jaký mu byla původně udělena, což by bylo namíste v případě objevení se jiných relevantních skutečností. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24. 7. 2013 č.j. 6 Azs 15/2013 – 35 uvedl: „*Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.*“
46. Žalobci byla doplňková ochrana udělena s ohledem na právo na rodinný život ve vztahu k X., v žalobě (a jejím doplnění) ovšem žalobce namítal, že podmínky pro její udělení splňuje i ve vztahu ke svým ostatním X. dětem.

47. Ze správního spisu se podává, že ohledně X. žalovaný již v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 27. 3. 2014 dostatečně odůvodnil, proč vzájemné vazby s žalobcem nepovažuje za dostatečně silné, když dle rozsudku opatrovnického soudu ze dne 28. 3. 2011 otcem X. je jiný muž. Tuto skutečnost žalovaný odpovídajícím způsobem reflektoval též v napadeném rozhodnutí, nejedná se tak o skutečnost nově vzniklou. K tomu soud doplňuje, že v průběhu správního řízení nevyšla najevo ani žádná vztahová vazba žalobce k X., která by byla z hlediska řízení o doplňkové ochraně relevantní. Soud tak shledal, že vycestováním žalobce by ve vztahu k X. nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy, ani některého z ustanovení Úmluvy o právech dítěte, a tedy ani k naplnění důvodů pro udělení (resp. prodloužení) doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
48. Pokud jde o X., a jejich vzájemný vztah, neuvedl žalobce ve správním řízení příliš konkrétní údaje, přičemž ani nedoložil své otcovství. Až těsně před vydáním napadeného rozhodnutí v rámci vyjádření se k podkladům žalobce stručně sdělil, že má tuto dceru, přičemž tato dcera má stejně jako její matka v České republice trvalý pobyt, obě jsou X. (stejně jako žalobce). Za těchto okolností se soud plně ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný odkázal žalobce na možnost vycestovat z České republiky spolu s X. a s její matkou do vlasti a rozvíjet rodinný život tam. K tomu soud navíc doplňuje, že dle správního spisu a dle doplnění žaloby žalobce již minimálně od X., kdy uzavřel další sňatek, s X. a s její matkou ve společné domácnosti nežije, žalobce neuvedl žádná bližší a konkrétní tvrzení o tom, jaký je jeho současný vztah s touto dcerou a jaký kontakt mezi nimi probíhá. S ohledem na absenci konkrétních tvrzení ohledně aktuální vazby k X. se tudíž ani nemůže jednat o skutečnost, která by mohla odůvodňovat prodloužení doplňkové ochrany žalobci.
49. Soud však shledal důvodnou žalobní námitku ohledně X., jehož matkou je současná manželka žalobce. Žalobce v průběhu správního řízení doložil své otcovství k tomuto synovi i uzavření manželství s jeho matkou, o synovi i své manželce pak hovořil během pohovoru dne 17. 10. 2019, kdy mj. sdělil, že všichni bydlí ve společné domácnosti, žalobce tuto rodinu živí svou prací, jelikož manželka je se synem doma. Žalovaný tato tvrzení žalobce pouze rekapituloval v napadeném rozhodnutí, z věcného hlediska se jimi však vůbec nezabýval, nevyjádřil se k tomu, zda mohou být rodinné vazby žalobce k X. a k jeho matce (aktuální manželce žalobce) důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany, a to zejména dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (s odkazem na čl. 8 Úmluvy a případně též příslušná ustanovení Úmluvy o právech dítěte). Jelikož žalovaný takové posouzení vůbec neprovedl, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).
50. Nejmladším dítětem, které žalobce zmínil v žalobě, je X., jehož matkou je rovněž současná manželka žalobce. Žalobce ve správním řízení při pohovoru dne 17. 10. 2019 sice zmínil, že X., následně však již ohledně X. žádné údaje nesdělil, nedoložil rodný list. Syn žalobce se přitom X., napadené rozhodnutí bylo vydáno až 27. 11. 2020, tedy po více než X., žalobce tudíž měl dostatek prostoru sdělit X. již v řízení o mezinárodní ochranu. Jelikož tak neučinil, nebylo pochybením žalovaného, pokud se X. a vazbě mezi ním a žalobcem nijak nevěnoval. Vzhledem k tomu, že žalobci nic nebránilo, aby okolnosti týkající se nejmladšího dítěte (X.) sdělil již v řízení před správním orgánem, nemohl ani soud k této tvrzené skutečnosti přihlížet, ani ji nijak hodnotit, neboť ex nunc právní

posouzení se v soudním řízení o udělení mezinárodní ochrany vztahuje toliko na skutečnosti, jež žadatel nemohl bez své viny uvést již v řízení před správním orgánem; Nejvyšší správní soud k tomu v právní větě k rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č.j. 10 Azs 194/2015 – 32 vyslovil: „I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.“ Tuto žalobní námitku tedy soud důvodnou neshledal. S ohledem na to soud v daném řízení neprováděl dokazování rodným listem X., narozeného X. Dále soud konstatuje, že oddací list, rodný list X. (narozeného roku X.) a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování jsou součástí správního spisu, tyto listiny tak nebylo potřebné provádět k důkazu.

51. Žalobce v žalobě též obecně poukazoval na situaci v zemi původu, X. Taková tvrzení případně indikují důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ve vztahu k obavám z mučení nebo jiného nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání soud odkazuje na výklad uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j.: 2 Azs 71/2006 – 82: „Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli brozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“ Skutečnosti tvrzené žalobcem ve správním řízení však nesvědčí o tom, že by mohl být při svém návratu do domovského státu ohrožen reálnou a bezprostřední hrozbou mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Soud se ztotožnil s podstatou argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí, kde považoval za podstatné, že v rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014 se žalovaný již obavou žalobce před X. zabýval, přičemž žádnou z obav žalobce neshledal za důvodnou, dále žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že X. Žalobce přitom sám žádné potíže s policií neměl, nebyl vyslýchán ani obviněn, X., žalovaný tudíž neshledal důvod k revizi rozhodnutí ze dne 27. 3. 2014, soud v tomto závěru pochybení neshledal. Soud k tomu pouze doplňuje, že žalobce neměl žádné potíže při vycestování z vlasti, X. To podporuje výše uvedený závěr, dle kterého žalobci nebezpečí vážné újmy nehrozí. Stejně závěry platí ohledně hrozby uložení trestu smrti či popravy (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Uvedená námitka tudíž není důvodná.
52. S ohledem na výše uvedené tak soud zrušil rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
53. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se věcně zabýval též tvrzeními žalobce ohledně manželství s X., se kterou žalobce žije ve společné domácnosti, a vztahem žalobce k X., a posoudil, zda se může jednat o důvody k prodloužení doplňkové ochrany žalobce, zejména dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu; své závěry žalovaný přezkoumatelně odůvodní. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

54. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč a 21% DPH ve výši 1 428 Kč, tedy celkem 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. září 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.